

[Wilhelm]

forstår på hr. Bernhard Baunsgaard, at han i og for sig er enig i, at det ikke kan bruges, som det er, ikke engang på det begrænsede område. Hr. Bernhard Baunsgaard kommenterede slet ikke dette med, at hele punkt 2 i forslaget, som refererer til den tavshedspligt, der er hjemmel til i offentlighed i forvaltningen, faktisk er noget sludder, for der er ingen tavshedspligt, der er hjemmel til i offentlighedsloven.

Om punkt 1 vil jeg sige, at jeg synes, hr. Bernhard Baunsgaard skulle have fortsat citatet, da han læste op af Bent Christensens redegørelse. Det er rigtigt, at Bent Christensen skriver, at svaret efter hans mening er ja på, at offentligt ansatte må have ret til osv., men så gik hr. Bernhard Baunsgaard ikke længere, og det, der derefter følger, er jo lige præcis det, der viser, at en offentligt ansat, som prøver at benytte sig deraf, er ilde stedt og i virkeligheden får en falsk tryghedsfølelse, hvis de radikales forslag blev vedtaget. Der siger Bent Christensen, at grænsen mellem dokumenter, der er offentligt tilgængelige, og dem, som ikke er det, er vagt og elastisk angivet i offentlighedsloven. Det er svært at afgøre, om et dokument er omfattet af loven, og i virkeligheden skulle en ansat altså spørge sin kompetente foresatte, om det var omfattet eller ikke var omfattet, før han turde tage stilling til dette her. Gør han det uden at have spurgt, er han simpelt hen så dårligt stillet bagefter, at det er op til hans utilfredse foresatte at bestemme, om det pågældende dokument egentlig var omfattet af loven eller ej, og det vil sige, at et forslag som det radikales punkt 1 i virkeligheden skaber en falsk tryghedsfølelse.

Men lad os benytte forslaget som anledning til at tage problemet op, og lad os tage de andre ting, der også kommer, med ind i det; så har det da været en udmærket holden-gryden-i-kog.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ak ja, i anledning af det sidste indlæg: vi har jo oplevet så tit herinde, at man vil have det fuldkomne, og det får man ikke; så forkaster man alt det andet, og så står vi tilbage og er ingen steder kommet. Det er svært at afgøre, om et dokument er omfattet af offentlighedsloven eller ej – ja vist, men der er mange dokumenter, hvorom der ikke er tvivl,

og som ikke kommer frem i offentligheden netop på grund af den tvivl, der er om, hvorvidt offentligt ansatte har ret til at offentliggøre dem. Lad os dog nå det skridt, vi nu engang kan nå, og når vi så har nået det og fået det cementeret, lad os så gå videre.

Må jeg sige i anledning af ministerens ord om denne kreds, der var omfattet af tavshedspligt og loyalitet, at det er korrekt, at der er en sådan kreds, og det er også korrekt, at den tidligere minister, hr. Heinesen, var inde på de samme ting og talte om en sådan kreds. Bent Christensen gør det også, men der er sandelig hos Bent Christensen et forsøg på at indsnævre kredsen – det må være departementscheferne, siger Bent Christensen s. 51 i det, jeg kalder 2. udgave, og i større departementer afdelingscheferne, men det er normalt ikke flere. Det var den definition, jeg forsøgte at få frem for et år siden i debatten her, og det er den, Bent Christensen nu tilslutter sig, og det synes jeg er godt. Så kan der, som Bent Christensen fortsætter, i særlige sager, hvor man har trukket andre ind, naturligvis blive tale om en særlig tavshedspligt for vedkommende i denne specielle sag, men jeg tror, det er væsentligt, at vi får trukket den kreds meget snævert.

Så bad fru Ebba Strange mig om at komme med nogle få ord om følgende bemærkninger i forslaget:

»Alle offentligt ansatte bør have total ytringsfrihed i spørgsmål, der ikke direkte vedrører deres daglige arbejdsområde.«

Jeg tror, det ville være meget, meget nyttigt, om ethvert parti i dette folketing ville understrege det, om vi kunne få enhver minister til at sige det, for så vidste de offentligt ansatte en hel masse om, hvad de kan tillade sig. Derfor ville det være gavnligt.

Jeg tror, den stat og det samfund ville være lykkeligt og velfungerende, hvis det var alle offentligt ansatte, der havde ytringsfrihed på den måde, som Poul Andersen definerer den, med saglig kritik, saglige oplysninger og en saglig debat. Så langt tror jeg bare ikke at vi får alle til at gå i denne sal, og dér kunne man vel også pege på Poul Andersen, der jo taler om, at magthaverne altid har interesse i at begrænse ytringsfriheden.

Så har jeg en bemærkning til hr. Arne Melchior, der slet ikke har forstået, at jeg tillægger det vægt, når jeg bruger Poul Andersen. Ja, det er jo kun en fortsættelse af